

Φασήολος παραγόμενος εἰς τόπους μὴ ποτιζομένους, ἀλλ' εἰς ἀμπέλους ἢ ἀγρούς καλῶς καλλιεργημένους. Συνών. ἰδ. ἐν. λ. ἀμπελοφάσσονλο.

ἀνύλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὕλιστος < ὕλίζω.

Ὁ μὴ διυλισθεὶς: Ἀνύλιστον ἔν' τὸ ἔξυγαλαν.

ἀνύμφευτος ἐπίθ. ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 23 ἀνύμφευτος Ἦπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνύμφευτος.

Ὁ μὴ νυμφευθεὶς, ἄγαμος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐδῶ κοιμᾷτ' ἀφέντης μας τ' ὁμορφο παλληκάρι,
τ' ὁμορφο καὶ τ' ἀνύμφευτο, μόν' ἀρραβωνιασμένο

Ἦπ. — Ποίημ.

Ἡ ἀνύμφευτη νυφούλλα | γυρεύει τὸ νυμφίον,

δροσιὰ σκορπᾷ τὸ θεῖον | ἔς τὴ μαραμμένη γῆ

ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνέγλυτος 1, ἀνύπαντρος, ἀπάντρευτος. Πβ. ἀγυναίικιστος, ἀνατρη 1, ἀνάτριστος.

ἀνυπάκουος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μεσσ.) Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνυπάκουος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεπάκουος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνεπήκουος Κρήτ. — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 65 ἀνιπάκουος Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀπάκουος Βιθυν. ἀπάκουος Μακεδ. (Καστορ.) ἀπάκουος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 110 ἀπάκοος Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑπάκουος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνυπήκοος. Οἱ τύπ. ἀπάκουος ἐκ τοῦ ρ. ἀπακούω (δι' ὃ ἰδ. ὑπακούω) τοῦ ἀρκτικού α λαβόντος στερητικὴν σημ. δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν.

Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παρήκοος ἔνθ' ἀν.: Τὸ παιδί εἶναι ἀνυπάκουο Κεφαλλ. Αὐτὸς εἶναι ἀνυπάκουος Ἀρκαδ. Πολὺν ἀπάκουον γένεται αὐτόνο τὸ παιδί Βιθυν. Τὴν ἀφῆκε χήρα μ' ἔνα παιδί ἀνεπήκοο ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. Ντ' ἀνυπάκουον παιδὶν εἶσαι! (ὁ τόνος τοῦ ἀρκτικού α διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό - ντ') Χαλδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνάκοος 1.

ἀνυπαντριά ἡ, Πελοπν. κ. ἀ. ἀνυπανδρία Λεξ. Κομ. Δεέκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνύπαντρος.

Τὸ νὰ νὰ εἶναι τις ἀνύπανδρος ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἡ παντρεία εἶναι σκλαβιά κ' ἡ ἀνυπαντριά σκουλήκι Πελοπν.

ἀνύπαντρος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνύπαδρος Κύθν. Μέγαρ. Νάξ. (Κινίδ.) κ. ἀ. ἀνύπαντρους βόρ. ἰδιώμ. ἀνύπαδρους Λέσβ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνύμπαντρος Ἦπ. ἄπαντρος Βιθυν. Κύπρ. ἄπαδρος Κρήτ. ἄπαδρους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὕπανδρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄγαμος, ἀνύμφευτος, ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἔνθ' ἀν.: Ἐχω ἀδερφή - κόρη ἀνύπαντρη. Ἐμεινεν ἀνύπαντρος ἡ ἀνύπαντρη κοιν. Ἐλέμ' νεν ἀνύπαντρος Χαλδ. || Παροιμ. Κάτσε, κόρη, ἀνύπαντρη νὰ κάμω γιὸ νὰ πάρης (ἐπὶ ἀναβολῶν μακρῶν καὶ ματαίων) Πελοπν. — Γνωμ. Ἀνύπαντρος προξενητὴς γιὰ λόγου του γυρεύει σύνθηθ. Κι ὁ ἀνύπαντρος κι ὁ παντρεμένος μένει μετανοημένος Πελοπν. (Λάστ.) || Ἄσμ.

Κόρη, κι ἂν εἶσαι ἀνύπαντρη, καλὴ μοῖρα νὰ λάβης,
καὶ παντρεμένη ἂν εἶσαι σύ, πολλοὺς χρόνους νὰ ζήσης
ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2, 84

Ποῖος εἶδε ψάρι σὲ βουνὸ κ' ἐλάφι σὲ λιμάνι,
ποῖος εἶδε κόρη ἀνύπαντρη ἔς τὰ κλέφτικα ντυμένη;
ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 1, 115. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνύμφρευτος.

ἀνυπόγραφος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνυπόγραφος.

Ὁ μὴ ὑπογεγραμμένος: Γράμμα ἀνυπόγραφο.

ἀνυπολυδία ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀνυπόδητος, ἀνυποδησία: Ποῦ τὴν ἀνυπολυδιὰν ἐσκλερύναν τὰ πόδια μου. Συνών. ξυπολυσία.

ἀνυπόλυτα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀλυπόρ'τα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀλυπόρτσινα Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος. Ὁ τύπ. ἀλυπόρ'τα ἐκ τοῦ ἀνυπόλ'τος, ὃ ἰδ. ἐν λ. ἀνυπόλυτος.

Χωρὶς ὑπόδεσιν ἔνθ' ἀν.: Περιπατῶ ἀλυπόρ'τα Ἀραβάν.

***ἀνυπολυτεύω**, μέσ. ἀνυπολυτεύομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος.

Γίνομαι ἀνυπόλυτος, καταντῶ ἀνυπόδητος.

ἀνυπόλυτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀνυπόλ'τος Καππ. (Σινασσ.) ἀλυπόλυτος Κύπρ. ἀλυπόν'τος Πόντ. (Νικόπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνυπόλυτος. Ὁ τύπ. ἀλυπόλυτος κατὰ προληπτικὴν ἀφομ., ὃ δὲ τύπ. ἀλυπόν'τος κατὰ μετάθ.

Ὁ μὴ ὑποδεδεμένος, ἀνυπόδητος ἔνθ' ἀν.: Μὲν παρπατῆς ἀνυπόλυτος τῷ ἔν-νὰ κρυώσης Κύπρ. || Γνωμ.

Τίτσιρος τῷ ἀνυπόλυτος τῷ δαχτυλίδκι φορεῖ

(ἐπὶ πτωχαλῶνος. τίτσιρος = γυμνός) Κύπρ.

Τσαγκάρις ἀνυπόλυτος, ράφτης ἀκατάραφτος

(ἐπὶ τῶν ἐχόντων μὲν τὰ ἐφόδια, ἀλλὰ παραμελούντων ἑαυτοὺς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τίτσιροι τῷ ἀνυπόλυτοι τῷ οἱ δὲ γιὸ ἐδρωπιδιάζαν αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 610 (ἐκδ. R Dawkins) «καὶ ἐκατέβην ὁ κούντης τῆς Τρίπολις καὶ οὐλοὶ οἱ ἀφέντες... καὶ οὐλες οἱ κυράδες καὶ ἡ κούνταινα ἀνυπόλυτοι».

ἀνυπόμονα ἐπίρρ. Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 237 ΓΨυχάρ. Ἀγν. 162 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόμονος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνυπομόνως ἔνθ' ἀν.: Ἀνυπόμονα, θαρῶ, ἐκείνη τὴ νυχτιὰ καρτερούσανε καὶ οἱ δυὸ τους νὰ ξημερώσῃ ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἀν. Ἀνυπόμονα τὴν καρτερούσανε Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν.

ἀνυπομόνευτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Κομ. Δεέκ Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνυπομονευστός < ἀνυπομονεύω δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν ἔνθ' ἀν.: Δὲν κάθεται νὰ σοῦ βάλω νὰ φάς, τόσο ἀνυπομόνευτος εἶσαι; Κορινθ. Συνών. ἀβάσταχτος 1 γ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόμονος.

ἀνυπομονεύω Κρήτ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόμονος.

Εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνυπομονῶ.

ἀνυπομονησία ἡ, λόγ. κοιν. ἀνυπομονησίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνυπομονησία σύνθηθ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνυπομονησία.

Ἐλλειψις ὑπομονῆς ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἔπιασε ἡ ἀνυπομονησία, δὲ μπορεῖ νὰ κάτῃ σύνθηθ. Συνών. ἀνυπομονιά.

